

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2394/2020
21.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Ђорђевић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља Жагубица из ..., чији је пуномоћник Урош Цветојевић, адвокат из ..., ради утврђења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3146/19 од 02.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 21.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3146/19 од 02.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3146/19 од 02.06.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Петровцу на Млави П1 1/19 од 27.05.2019. године, којом је, ставом првим изреке, одбијен тужбени захтев да се утврди да је тужиоцу без правног основа престао радни однос код туженог, да се поништи решење туженог од 27.11.2018. године, као незаконито и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и ставом другим изреке обавезан тужилац да туженом накнади парничне трошкове у износу од 70.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. Наводе у ревизији којима се указује да је у поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, Врховни касациони суд није ценио, јер се ревизија из овог разлога не може изјавити, у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је по основу Уговора о раду од 11.01.2011. године био у радном односу код туженог и обављао је послове ..., са средњом стручном спремом.

Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији послова код туженог од 18.01.2016. године, чланом 17. тачком 26. систематизовани су послови радног места ... који се, између осталог, састоје и у томе да ... свакодневно врши наплату свих облика уплата и исплата у готовом новцу, да свакодневно врши уплату средстава на рачун установе, да врши уредно и ажурно књижење пословних промена у благајни, дужан је да води дневник благајне, да редовно даје благајне на ликвидирање, да врши фактурисање свих услуга и хитног санитетског превоза осигураника, да фактуре уписује у књигу излазних фактура и да их експедује.

Побијаним решењем од 27.11.2018. године тужиоцу је отказан уговор о раду, јер је обављајући послове ..., неосновано задржавао за себе новац примљен на благајни на име пазара (до дана 11.10.2018. године износ од 82.230,00 динара и до дана 16.10.2018. године износ од 91.750,00 динара), односно јер примљени новац на благајни није уплаћивао на рачун послодавца, иако је његова обавеза, према опису радног места била да свакодневно врши наплату свих облика уплате и исплате у готовом новцу и да свакодневно врши уплату средстава на рачун установе, на који начин је својом кривицом учинио повреду радне обавезе из члана 179. став 2. тач. 1. и 3. Закона о раду и члана 133. став 1. тач. 1, 5. и 6. Колективног уговора, због чега не може наставити рад код послодавца.

Из изјаве ... ББ од 22.10.2018. године утврђено је да је тужилац и пре доношења побијаног решења, у јулу 2017. године, починио апсолутно идентичну повреду радне обавезе, због чега му је изречена новчана казна решењем туженог од 10.08.2017. године. У току 2018. године је наставио да не предаје пазар, о чему је шеф рачуноводства више пута усмено обавештавао директора туженог, а приликом састављања деветомесечног извештаја са стањем на дан 30.09.2018. године, директор туженог је потписао и прилог 9. на коме се налази стање конта жиро рачуна и благајне на какво стање директор није реаговао. Шеф рачуноводства је усмено инсистирао да се тужилац премести на друго радно место на којем нема додира са готовим новцем, али то није предузето. Тужилац је по основу решења туженог од 26.10.2018. године био привремено удаљен са рада. Када је директор туженог сазнао да тужилац није вршио предају пазара на начин на који је то требало да ради, опоменом од 17.10.2018. године му је наложио да до 19.10.2018. године до 15,00 часова врати сав новац који је неовлашћено узео из благајне под претњом отказа уговора о раду, по чему је тужилац поступио 22. и 23.10.2018. године и новац на основу наведених пазара уплатио на рачун туженог, чиме је само отклонио штетну последицу већ извршене радње наведене повреде радне обавезе. Из свих наведених разлога, тужени као послодавац није могао

да утврди постојање олакшавајућих околности или да природа повреде радне обавезе није довољан разлог за отказ уговора о раду. Пре доношења оспореног решења, тужени је тужиоца 22.10.2018. године упозорио да су се стекли услови за отказ уговора о раду, али се тужилац на упозорење није изјаснио.

На овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применом материјалног права из Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр.24/05...113/17) и Колективног уговора код туженог од 06.02.2017. године, оценили да тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и враћање тужиоца на рад није основан.

Чланом 179. став 1. тачка 1. и 3. Закона о раду, важећем у време доношења побијаног решења, прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то: ако несавесно или немарно извршава радне обавезе и ако нецелисходно и неодговорно користи средства рада.

Према члану 133. став 1. Колективног уговора туженог од 06.02.2017. године, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако, поред случаја предвиђених законом, својом кривицом учини повреду радне обавезе и то: неизвршавање, неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних обавеза (тачка 1), незаконито располагање средствима (тачка 5) и злоупотреба положаја или прекорачење датог овлашћења (тачка 6.).

Оспорено решење о отказу уговора о раду је законито у смислу цитираних законских одредби и одредби општег акта послодавца, јер је тужилац својом кривицом учинио повреду радних обавеза које су му оспореним решењем стављене на терет. Тужилац је, иако је знао да је обавеза његовог радног места да свакодневно врши наплату свих облика уплата и исплата у готовом новцу и да свакодневно врши уплату средстава на рачун установе, да врши уредно и ажурно књижење пословних промена у благајни, задржао за себе новац примљен на благајни на име пазара, (у два наврата, износу од 82.230,00 динара и од 91.750,00 динара), уместо да их је уплатио на рачун послодавца. Такво поступање тужиоца представља повреду радне обавезе неизвршавање, неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних обавеза, незаконито и неодговорно располагање средствима туженог и злоупотребу положаја и прекорачење датог овлашћења, што је законом и Колективним уговором код туженог предвиђено као разлог за отказ уговора о раду.

Неосновани су наводи ревизије да су нижестепени судови погрешно применили материјално право. Како је тужилац описаним понашањем, због којег је и раније новчано кажњен, учинио повреду радне обавезе предвиђену као отказни разлог, то су правилно нижестепени судови закључили да су испуњени законом и уговором прописани услови за отказ уговора о раду, што оспорено решење о отказу чини законитим, а захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и враћање на рад неоснованим. Чињеница да је тужилац у пар наврата по одобрењу директора туженог новцем од пазара подмирио неке од потреба, а касније тај новац, уз достављене рачуне, уплаћивао на рачун туженог, побијано решење не чини незаконитим, јер су ти случајеви били изузетак од правила да се новац из благајне туженог одмах уплаћује на рачун туженог и нису разлог због ког је тужиоцу отказан уговор о раду.

Наводима ревизије тужилац понавља наводе истакнуте у жалби, којима заправо оспорава правилно и потпуно утврђено чињенично стање, засновано на исказима странака и саслушаних сведока и ставља примедбе на оцену изведених доказа из члана 8. ЗПП, из којих разлога се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. ЗПП. Другостепени суд је у образложењу побијане пресуде оценио све жалбене наводе тужиоца који су били од значаја за правилну одлуку о изјављеној жалби.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић